

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6965/2558

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นายชินดนัย ใจพัก กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, ป.วิ.อ. มาตรา 192, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 32, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 191, พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 196, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 6, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 162, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 168, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 161, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 บัญญัติว่า "ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี... หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง เข้ามาในพระราชอาณาจักรไทย... หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา... โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ... ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" เห็นได้ว่า กฎหมายมีวัตถุประสงค์จะลงโทษผู้ที่นำของที่ยังมิได้เสียภาษี เข้ามาในราชอาณาจักร หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรโดยมีเจตนาที่จะฉ้อค่าภาษีรัฐบาล และกฎหมายกำหนดให้ผู้ช่วยเหลือผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่ว่าด้วยประการใด ๆ ต้องร่วมรับผิดชอบด้วยเพราะเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง ส่วนมาตรา 27 ทวิ บัญญัติว่า "ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัดมีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" การกระทำความผิดตามมาตรานี้ จึงเกิดขึ้นหลังจากมีการนำของเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัดตามมาตรา 27 แล้ว โดยกฎหมายมีวัตถุประสงค์ที่จะลงโทษผู้ที่ช่วยเหลือผู้กระทำความผิดตามมาตรา 27 ดังกล่าวโดยการซ่อนเร้น จำหน่าย พาเอาไป ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด จึงกำหนดโทษจำคุกน้อยกว่า โจทก์บรรยายฟ้องในคดีนี้ว่า จำเลยทั้งสามร่วมกัน ซื้อ หรือรับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ๆ ซึ่งน้ำมันเตาที่มีแหล่งกำเนิดอยู่นอกราชอาณาจักรไทย โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่ลักลอบมิได้ผ่านศุลกากร และยังมีได้เสียภาษี โดยมีได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสามช่วยเหลือในการนำของดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 27 และโจทก์มีคำขอให้ลงโทษจำเลยตาม มาตรา 27 ทวิ ซึ่งตรงกับคำบรรยายฟ้องแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 จึงเป็นการพิพากษาจำเลยทั้งสามในความผิดที่โจทก์มิได้ฟ้องและมีคำขอให้ลงโทษ จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ, 32 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 191, 196 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 4, 6, 162, 168 พระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2498 (ที่ถูกลบ พ.ศ.2489) มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ริบเรือและน้ำมันเตาของกลาง จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 161 (1) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ปรับจำเลยทั้งสามรวม 1,640,600 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โดยให้กักขังแทนค่าปรับรวมกันเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี และแบ่งการกักขังจำเลยทั้งสามแทนค่าปรับคนละไม่เกิน 8 เดือน ริบเรือและน้ำมันเตาของกลาง ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 อีกฐานหนึ่ง การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับจำเลยทั้งสามรวมเป็นเงิน 13,984,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ในกรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี จ่ายเงินสินบนร้อยละสามสิบ และจ่าย เงินรางวัลร้อยละยี่สิบห้าของราคาน้ำมันเตาของกลาง ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 และ 8 นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสามฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสามว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่าจำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 อีกฐานหนึ่ง การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 นั้นถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยทั้งสามฎีกาว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องว่า ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ และมาตรา 32 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มาตรา 191, 196, พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 4, 6, 162, 168 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 ริบเรือและน้ำมันเตาของกลาง ให้จำเลยทั้งสามจ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 โจทก์มิได้ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังกล่าว จึงเป็นการพิพากษาเกินคำขอของโจทก์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่ พิเคราะห์แล้ว พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 บัญญัติว่า " ผู้ได้นำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้อง

จำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง เข้ามาในพระราชอาณาจักรไทยก็ดี หรือส่งหรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามาหรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนั้น จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของ โดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านั้นก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอนหรือกระทำการอย่างใดแก่ของเช่นว่านั้นก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของ โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" จึงเห็นได้ว่า กฎหมายมีวัตถุประสงค์จะลงโทษผู้ที่นำของที่ยังมิได้เสียภาษี ของต้องห้ามหรือของที่ต้องจำกัด เข้ามาในราชอาณาจักร หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรโดยมีเจตนาที่จะฉ้อค่าภาษีรัฐบาล โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายศุลกากร และกฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ช่วยเหลือผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่ว่าด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรต้องร่วมรับผิดชอบด้วยเพราะเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง ส่วนพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ บัญญัติว่า " ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่าย หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัดมีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ " การกระทำความผิดตามมาตรา 27 นี้ จึงเกิดขึ้นหลังจากมีการนำของเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัดตามมาตรา 27 แล้ว โดยกฎหมายมีวัตถุประสงค์ที่จะลงโทษผู้ที่ช่วยเหลือผู้กระทำความผิดตามมาตรา 27 ดังกล่าวโดยการซ่อนเร้น จำหน่าย พาเอาไป ซื้อ รับจําหน่าย หรือรับไว้โดยประการใด จึงกำหนดโทษจำคุกน้อยกว่า โจทก์บรรยายฟ้องในคดีนี้ว่า จำเลยทั้งสามร่วมกัน ซื้อ หรือรับจําหน่าย หรือรับไว้โดยประการใด ๆ ซึ่งน้ำมันเตาตามฟ้อง ซึ่งมีแหล่งกำเนิดอยู่นอกราชอาณาจักรไทย ด้วยการบรรทุกน้ำมันเตาในระวางของเรือ เค.ซี. 1 โดยจำเลยทั้งสามรู้อยู่แล้วว่าน้ำมันเตาดังกล่าวเป็นของที่ลักลอบมิได้ผ่านศุลกากร และยังมีได้เสียภาษี หรือหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม หรือจำกัดเกี่ยวกับของนั้น โดยมีได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยช่วยเหลือในการนำของดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 27 และโจทก์มีคำขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ซึ่งตรงกับคำบรรยายฟ้องแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 จึงเป็นการพิพากษาจำเลยทั้งสามในความผิดที่โจทก์มิได้ฟ้องและมีคำขอให้ลงโทษ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น เมื่อการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 เพียงบทเดียว โดยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ด้วย ผู้นำจับและพนักงานเจ้าหน้าที่จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับสืบบนและรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช 2489 มาตรา 5 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาให้จ่ายเงินสินบนและจ่ายเงินรางวัลให้แก่ผู้นำจับและ

พนักงานเจ้าหน้าที่ด้วยนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 161 (1) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

อดิเทพ ธีระวัฒน์ · ภาภูมิ สรอรรถ · นิรัตน์ จันทพัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6965/2558>